

handling med Repræsentanter for Erhvervene og med Repræsentanter for de forskellige Partier for at faa Klarhed over Muligheden af at skabe som Led i vort Arbejde med den Slags Spørgsmaal et raadgivende økonomisk Raad, og jeg tror, man vilde tjene den kommende Udvikling godt, hvis man vilde følge denne Opfordring.

For mit eget Vedkommende kunde jeg ganske vist ønske, at man vilde gaa meget videre, at man vilde gaa til Skridt, der førte til og maatte kræve Forandringer i den lovgivende Forsamling. Jeg tror, at som Landstinget har formet sig i Tiden efter 1915, er det — med al Respekt for Landstingets enkelte Medlemmer — ikke længere et nødvendigt Led i vort politiske Arbejde. Jeg tror ogsaa, at Folkeafstemningssystemets Gennemførelse i selve Grundloven vilde være en nyttig Foranstaltning, naar det omgærdedes med de Bestemmelser om dets Anvendelse, som er naturlige og nødvendige. Men her vil jeg for øvrigt tilføje, at ogsaa en rimelig Anvendelse af Folkeafstemningssystemet i saadanne Situationer, hvor det er paakrævet i Kraft af Vanskeligheder med Hensyn til Rigsdagens Beslutninger, vilde kunne foregaa uden nogen som helst Forfatningsforandring, blot man ganske roligt vilde vænne sig til at behandle Sagerne paa en Maade, som stemte med de Forhold, som nu er opstaaet. Forfatningsforandring regner jeg ikke med foreløbig. En Forfatningsforandring kræver efter den nuværende Grundlov Samvirken mellem saa mange politiske Kræfter, at vi vel ikke kan gøre os Haab om, at Betingelserne derfor indtræder, før ganske særlige Forhold tvinger Partierne til at søge en Forstaaelse paa dette Omraade. Men selv uden Forfatningsforandring vil vi meget vel gennem en bedre Maade i Brugen af den nuværende Forfatning kunne imødegaa meget af den Kritik, der nu saa haardt rammer Rigsdagens Liv og Rigsdagens Virksomhed.

Jeg retter derfor den Opfordring til den højtærede Regering, at den vil tage disse Spørgsmaal op til den nøjeste Prøvelse i den kommende Tid og forsøge gennem Forhandling med de forskellige Retninger at naa frem til en Forbedring af det parlamentariske Liv i Danmark. Jeg tror ikke, Opgaven kan være at finde nye, helt forskelligartede Forfatningsformer, men derimod at naa til en Udvikling af vort parlamentariske Liv, der giver det større Smidighed, større Handlekraft, bedre Evner til at løse de Opgaver, Tiden nu stiller. Dertil er Tiden utvivlsomt inde, og jeg vil derfor tro, at

den højtærede Regering vilde gøre sig fortjent af Landet, hvis den virkelig vilde sætte sig i Spidsen for Forsøg paa at løse denne Opgave.

Kammersgaard: Under Finanslovbehandling i Samlingen 1924—25 tillod jeg mig her fra denne Plads at henlede det høje Tings og Socialministerens Opmærksomhed paa en vis Klasse af ulykkeligt stillede Mennesker, nemlig de Mennesker, der i deres Barndom er ramt af den uhyggelige Sygdom, som vi kalder Børnelammelse, og som paa saa mange Maader formørker disse stakkels Børns Liv og hele Tilværelse, ikke mindst, hvis deres Barndom henglider i et Arbejderhjem, hvor baade Faderen og Moderen ofte maa være ude paa Arbejde paa samme Tid. Disse Børn er ofte praktisk taget helt lukket ude fra alt, hvad der kan lyse op i et Barns Tilværelse, og de paakalder derfor i særlig Grad Lovgivningsmagtens Opmærksomhed.

Den daværende Socialminister, det nuværende ærede Medlem Hr. Borgbjerg, var den Gang enig med mig i at beklage disse Børns Skæbne og villig til at indrømme, at der i vor sociale Lovgivning vistnok fandtes et Hul paa dette Omraade. Samtidig stillede Socialministeren i Udsigt, at hele Spørgsmaalet vilde blive taget op til Overvejelse. Nu er der imidlertid gaaet et Par Aar, og der er, saa vidt jeg ved — det skulde for Resten glæde mig, om jeg tog fejl —, endnu ikke sket noget til Udfyldning af det Hul i vor Lovgivning. Det er dette, jeg finder Anledning til ved denne Lejlighed meget at beklage. Sygdommen synes nemlig at optræde epidemisk, og den har paa ny vist sig baade her i København og, efter hvad jeg har set i Bladene, i Sønderjylland og flere andre Steder.

Jeg ønsker derfor herfra at spørge: Var der da ikke Grund til trods al Nedsikring og al Sparsommelighed at drage Omsorg for at komme disse ulykkeligt stillede Børn og disse ulykkeligt stillede Hjem til Hjælp, saaledes at Børnene kunde faa Del i den almindelige Skoleundervisning og derved faa lidt Lys ind i deres ellers saa kummerfulde Tilværelse? Jeg haaber, at den højtærede Sundhedsminister vil tage Spørgsmaalet op og faa det løst paa en god Maade.

Dernæst beder jeg det høje Ting erindre, at Kirkeminister Dahl i Samlingen 1924—25 her i Tinget fremsatte Forslag om Nedsættelse af et kirkeligt Ud-